

Opettamisen ja oppimisen periaatteet

PRESIDENTTI BOYD K. PACKER

kahdentoista apostolin koorumin vt. presidentti

VANHIN L. TOM PERRY

kahdentoista apostolin koorumista

Opettaminen ja oppiminen

Presidentti Packer: Aiheenamme on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettaminen ja oppiminen sekä luokassa että kotona. Meillä kaikilla – johtajilla, opettajilla, lähetyssaarnaajilla ja vanhemmillä – on Herran antama elinikäinen haaste sekä opettaa että oppia evankeliumin oppeja sellaisina kuin ne on meille ilmoitettu.

Aloitamme lyhyellä vanhin L. Tom

Perryn ja minun välisellä keskustelulla hyvään opettamiseen johtavista periaatteista. Minun tehtäväni on välittää muutamia henkilökohtaisia kokemuksia, jotka ovat opettaneet minulle paljon opettamisesta ja oppimisesta. Jos katselette ja kuuntelette tarkkaavaisesti, huomaatte, että hyvän opettajan täytyy olla myös opinhaluinen.

Meidän keskustelumme jälkeen vanhin Jeffrey R. Holland opettaa

meitä valmistautumaan opettamiseen. Sitten hän siirtyy oppilaiden luo havainnollistamaan luokkahuoneopetusta.

Kuka tahansa kahdentoista jäsen olisi hyvin voinut pitää tämän esityksen. Kukin olisi käsitellyt aihetta eri tavalla kuin muut. Ei ole olemassa mitään yhtä ainoaa menetelmää, joka sopisi kaikille opettajille tai kaikkiin tilanteisiin. On välttämätöntä, että meillä on Henki opastamassa meitä siinä, kuinka käyttää omaa valmistautumistamme, kokemustamme, persoonallisuuttamme, tietoaamme ja todistustamme kussakin opetustilanteessa.

Johtajien tehtävät

Johtajien tehtävänä on opettaa niin neuvostoissa, puhutteluissa kuin jumalanpalvelustilaisuuksissakin. Heidän tehtävänä on myös varmistaa, että opettajien kehittyminen ja evankeliumin tehokas oppiminen on jatkuvaa jäsenten elämässä.

Sen saavuttamiseksi ensimmäinen presidenttikunta julkaisi 17. marraskuuta 2006 kirjeen, jolla seurakunnan ja vaarnan opetusohjaajan tehtävät lakkautettiin. Kirjeen mukana oli luettelomainen asiakirja ”Johtajien tehtävät opettajien koulutuksessa”. Luotamme siihen, että tässä lähetyksessä opettettavien periaatteiden ja kirjeessä esitettyjen ehdotusten ja lähteiden avulla pappesusjohtajat ja apujärjestöjen johtajat neuvottelevat keskenään kehittääkseen evankeliumin opettamista ja oppimista. Ei pitäisi olla tarpeellista pitää erityisiä opettajien koulutuskokouksia

Tämän maailmanlaajuisen johtajien koulutuskokouksen esitykset voivat auttaa sinua kehittymään opettajana ja oppijana. Jotta voisit nähdä, mitä ideoita näissä esityksissä käsitellään, ja soveltaa niitä, lue keltaisten laatikoiden tiedot kunkin esityksen alusta. Voit myös tehdä merkintöjä esityksissä oleviin pyhien kirjoitusten kohtiin ja avainsanoihin ja kirjoittaa saamiasi vaikutelmia.

Lue presidentti Packerin alkusanat. Kiinnitä huomiota ideoihin, joiden avulla sinusta voi tulla parempi opettaja ja oppija.

Pohdi seuraavaa kysymystä ja kirjoita muistiin saamiasi ideoita ja vaikutelmia: Mitä minun pitäisi tehdä varmistaakseni, että minulla on Henki opettaessani kotona ja kirkossa?

Mikä sinun mielestäsi tekee presidentti Packerista hyvän oppijan?

muutoin kuin aika ajoin tarpeen mukaan neuvostoissanne ja puhutelluissanne.

Rukoilemme, että tämä koulutuslähetys voi auttaa teitä tulemaan paremmiksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettajiksi ja oppilaiksi.

Opinhaluisuus

Vanhin Perry: Presidentti, olet kirjoittanut kirjan nimeltään *Teach Ye Diligently* [Opettakaa tunnollisesti]. Jokaiseen tehtävään kirkossa tarvitaan tehokas opettaja. Se on tärkein kutsukumuksemme. Voisimmeko puhua hetken aikaa tunnollisesta opettamisesta useisiin kirkon tehtäviin liittyvänä vaatimuksena?

Presidentti Packer: Minut nimitettiin seminaarin valvojaksi enkä tiennyt mitään. Sitten sain tehtäväkseni eli minut itse asiassa palkattiin lähtemään kirkon piiriin kertomaan seminaarinopettajille, kuinka heidän pitää opettaa ja mitä he tekevät väärin. Se oli hyvin noloa, sillä kun menin luokkaan ja näin opettajien tekevän jotakin, mistä minun pitäisi oikaista heitä, tiesin tekeväni samalla tavoin joka kerta opettaessani ja olin oppinut,

millaista on tulla oikaistuksi.

Vanhin Harold B. Lee ja vanhin Marion G. Romney olivat aina opettamassa, ja he tavallaan tekivät enemmän kuin oman osansa kertoakseen tai opettaakseen minulle jotakin. Syy siihen lienee ollut – en ole varma, näkivätkö he koskaan minua tässä asemassa tai tehtävässä – se, että minulla oli yksi hyve: minä halusin oppia enkä pannut sitä pahakseni. Ja ellei pane pahakseen opetusta vaan haluaa oppia, Herra jatkaa opettamista joskus jopa asioissa, joita ei oikeastaan edes haluaisi tietää.

Molemmat noista suurista opettajista opettivat minua. Kun tapasin veli Romneyn, hän sanoi toisinaan: ”Poika, haluan kertoa sinulle jotakin.” Tiesin, mitä oli tulossa. Hän aikoi kertoa minulle, että olin tehnyt jotakin, mitä minun ei olisi pitänyt, ja kiitin häntä aina.

Opin jo varhain, että kannattaa todella kuunnella vanhempien ihmisten kokemuksia. Minulla oli kerran vaarnanjohtaja, joka sanoi: ”Olen aina yrittänyt olla suurten ihmisten seurassa.” Hän asui pienessä idaholaisessa kaupungissa, mutta hän sanoi: ”Jos

tulossa oli luennoitsija tai jotakin erikoista, yritin aina olla paikalla, koska saatoin oppia.”

Vanhempien ihmisten seura on aina vetänyt minua puoleensa (nyt olen yksi heistä). Muistan, kuinka LeGrand Richards kahdentoista koomista ei kävellyt yhtä nopeasti kuin muut veljet, ja odotin aina avatakseni hänelle oven ja kävelin takaisin rakennukseen hänen kanssaan. Eräänä päivänä yksi veljistä sanoi: ”Sinä olet niin ystävällinen, kun pidät huolta veli Richardsista.” Ja minä ajattelin: ”Sinä et tiedä itsekästä motiiviani” – kun me kävelimme takaisin, minä vain kuuntelin häntä. Minä tiesin, että hän muisti Wilford Woodruffin ja hän puhuisi. Kahdenkeskinen opettaminen on hyvin voimallista. Yleensä kahdenkeskistä opettamista tapahtuu silloin, kun meitä oikaistaan.

Toinen opettamisen periaate on nousta vuoteesta varhain (ks. OL 88:124) – mutta helppoa siinä (tai vaikeaa) on mennä ajoissa nukkumaan – ja pohtia asioita sitten aamulla, kun mieli on kirkas. Juuri silloin tulevat ajatukset, joita pitää opettaa.

En tiedä, kuinka usein olen saanut tehtävän vierailta, ilman että mielesäni olisi ollut aavistustakaan, mitä minun pitäisi tehdä. Eilen olin johtavien auktoriteettien kokouksessa. Tiesin, että minun piti puhua ensimmäisenä, ja ajattelin: ”Mitä minä sanon?” Ja olin varma siitä, että aihe tulisi, ja se tuli.

Pyhien kirjoitusten käyttäminen

Vanhin Perry: Mikä on pyhien kirjoitusten käyttämisen merkitys opetuksessasi?

Presidentti Packer: Olen aina luottanut pyhiin kirjoituksiin. Paras esimerkki opettamisesta ja siitä, kuinka opettaa, paras malli opetusmenetelmistä opetettavan aiheen lisäksi, joka on evankeliumi, on Herra ja Hänen opetuksensa. Siksi en halua mennä puhujakorokkeelle enkä seistä luokan edessä ilman että kädessäni on pyhät kirjoitukseni. Minulla on ne tänään kädessäni.

Vanhin Perry: Presidentti, olet kantanut noita pyhiä kirjoituksia kaikkialla mukana. Joka kerta kun olen ollut kanssasi, sinulla on ollut nuo kirjoitukset. Kerroit kerran tarinan siitä, kuinka ne kastuivat ja siitä oli vain hyötyä niille, koska pystyit kääntämään sivuja nopeammin.

Presidentti Packer: Olin tutkimaan niitä ulkona nurmikolla, ja minua huudettiin ja jätin pyhät kirjoitukset avoimina pienelle pöydälle – unohdin ne, kuten vanhoille miehille käy – ja sadettimet käynnistyivät. Tulin aamulla ulos ja ajattelin: ”Voi ei, pyhät kirjoitukset, joihin olen tehnyt merkintöjä 50 vuoden

ajan, ovat mennyttä kalua.” Huomasin, että lehdet vain irtosivat paremmin toisistaan. Jos minun pitäisi hankkia uudet pyhät kirjoitukset, taisin panna ne ulos sateeseen, ennen kuin alkaisin käyttää niitä.

Vanhin Perry: Ihmiset puhuvat meille usein pyhistä kirjoituksista, ja jotkut heistä siitä, kuinka vaikeaa on jaksaa lukea ne läpi. Kuinka sinä saat pyhät kirjoitukset elämään opetuksessasi?

Presidentti Packer: Olemalla sitkeä. Muistan, kun päätin lukea Mormonin kirjan. Olin teini-iässä, avasin kirjan ja luin: ”Minä, Nefi, synnyin hyvistä vanhemmista” (1. Nefi 1:1). Ja luin luvun toisensa perään ja opin asioita. Se oli kiinnostavaa, ja pystyin tekemään niin, kunnes pääsin Jesajan lukuihin ja Vanhan testamentin profeettalliseen kieleen. Niinpä muutamaa kuukautta myöhemmin päätin yrittää uudestaan lukea Mormonin kirjan. Minä luin: ”Minä, Nefi, synnyin hyvistä vanhemmista” – mutta joka kerta törmäsin Jesajan lukujen muuriin ja mietin, miksi ne olivat siinä. Lopulta päätin, että aion lukea jopa ne. Teini-ikäisenä minun oli siis vain katseltava sanoja. En ymmärtänyt niitä, mutta saatoin kääntää sivua ja jatkaa sitten

eteenpäin. Ja kun pääsee Almaan asti, sen jälkeen onkin helppoa jatkaa loppuun.

Täytyy siis vain päättää lukea ne, eikä vain sieltä täältä vaan lukea ne alusta loppuun – Mormonin kirja, Uusi testamentti, Oppi ja liitot, Kallisarvoinen helmi. Vuosien ajan otin tavakseni lukea pyhät kirjoitukset joka kesä, kun meillä oli vähän vapaa-aikaa virkistää muistia kaikesta, mitä niissä on.

Rukoile opettamisen lahjaa

Vanhin Perry: Minkä neuvon antaisit uusille käännyneisille, jotka ovat aloittamassa ensimmäistä tehtävänsä opettajina?

Presidentti Packer: Sanoisin heille, että he pystyvät siihen. Jokainen osaa opettaa. Neuvoisin heitä rukoilemaan opettamisen lahjaa. Mormonin kirjassa puhutaan lahjoista ja tuodaan esiin monia lahjoja, joista yksi on opettaa evankeliumia Hengen avulla (ks. Moroni 10:8–10). Kun luin kohdan vuosia sitten, ajattelin: ”Sen lahjan minä haluan, kyetä opettamaan Hengen avulla.” Sain pyhistä kirjoituksista tietää, että sitä on pyydetty – pyytäkää, niin teille annetaan – joten sanoisin heille, että pyytäkää pyytämästä päästyänne ja etsikää, ”niin te löydätte” (ks. Matt. 7:7; 3. Nefi 27:29), ja että se lahja on ansaittava, mutta sen voi saada.

Hengen etsiminen

Vanhin Perry: Mitä opettajien pitäisi tehdä varmistaakseen sen, että heillä on Henki, kun he opettavat?

Presidentti Packer: On eletävä

kelvollisesti ja on pyydettävä apua. Jos on äiti tai isä, voi pyytää apua. Ja sitten on pidettävä käskyt ja rukoiltava jatkuvasti, lakkaamatta, kykyä ja innoitusta tietää, mitä pitää tehdä ja milloin. Herra ei petä: ”En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne” (Joh. 14:18). ”Mitä tahansa te uskossa pyydätte, uskoen saavanne sen – –, te saatte sen” (En. 15). Sitten yhdessä pyhien kirjoitusten kohdassa on pieni lisäys – jos se on hyväksesi (ks. Moroni 7:26). Evankeliumi on hyvin käytännöllistä.

Ehkä olet vanhempi ihminen, joka ajattelee, että palvelutyösi on tehty, ehkä olet nuori, joka pelkää kaikkea, tai äiti, jolla on kädet täynnä työtä lasten kanssa, tai isä, joka on keskittynyt muuhun, mutta sinä pystyt opettamaan ja sinä voit rukoilla ja saada johdatusta. Ja sinä saat. Herra siunaa sinua – sen voin sinulle luvata.

Kun Herra opetti, Hän käsitteli aina asioita, jotka olivat ihmisille tuttuja. Esimerkiksi: ”Taivasten valtakunta on kuin nuotta” (Matt. 13:47). Ei se ole oikeasti nuotta vaan se on nuotan kaltaisen, ja sitten Hän selitti miksi. Ja taivasten valtakunta on myös kuin kauppias, joka etsi kauniita helmiä (ks. Matt. 13:45). Kun Hän esitti vertauksen kylväjästä (ks. Matt. 13:3–8), kuulijat voivat samaistua siihen, eikä ollut vain mahdollista vaan melko todennäköistä, että kun Hän oli esittänyt vertauksen kylväjästä ja puhunut siemenistä, jotka putosivat kovaan maahan ja hedelmälliseen maahan, niin kuukautta myöhemmin yksi noista kuulijoista ollessaan kylväjässä näki siemenet kädessään

ja eli opetuksen uudelleen.

Jos käyttää vertauksia ja kertomuksia ja esimerkkejä, ne elävät senkin jälkeen, kun oppilaat lähtevät luokasta. Ja Hänen menetelmänsä oli huomattavan yksinkertainen. Toisinaan Hän oli melko ankara, mutta Hänen opetuksensa olivat aina heidän tasollaan.

Opettaminen on pyhä kutsumus, pyhä tehtävä. Luultavasti sanoisin opettajille, että he eivät koskaan opeta yksin. Heidän ei koskaan tarvitse olla yksin. Herra on luvannut sen pyhissä kirjoituksissa. Alma sanoi, että Herra antoi jokaiselle kansalle sen omaa kieltä puhuvia opettajia (ks. Alma 29:8), ja Herra sanoi: ”Opettakaamme tunnollisesti, niin minun armoni on teidän kansanne” (OL 88:78).

En tiedä, kuinka evankeliumia voi opettaa ilman jatkuvaa rukousta. Rukouksen voi lausua ääneen mutta rukouksen voi myös ajatella. Monta kertaa kun olen ollut opettamassa jotakin ryhmää

tai luokkaa, olen vain rukoillut miehesäni: ”Kuinka saan heidät ymmärtämään?” Enkä tiedä, millä muulla tavalla se on mahdollista, kuin että meillä on tämä voima.

Vastuu opettaa

Vanhin Perry: Opettaminen on keskeistä kaikessa kirkon toiminnassa. Kenen vastuullisena tehtävänä on valmistautua opettamaan?

Presidentti Packer: Jokainen on opettaja – johtaja on opettaja; seuraaja on opettaja; neuvonantaja on opettaja; vanhemmat ovat opettajia, joten meillä on velvollisuus oppia opettamisen periaatteet. Herra perusti kirkkonsa, jotta me kaikki tekisimme kaikkea kirkossa. Opissa ja liitoissa on toteamus, että ”jokainen ihminen puhuisi Jumalan, Herran, – maailman Vapahtajan, nimessä” (OL 1:20). Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meillä on maallikkopapisto, kuten sitä nimitetään, jotta kaikilla veljillä voi olla pappeus. Kaikki sisaret ovat sopivia kirkon tehtäviin ja kaikista meistä tulee vanhempia. Opettaminen on siten keskeistä kaikessa, mitä teemme.

Vanhin Perry: Mainitsit opettamisen kotona. Mikä ero on opettamisella kirkossa ja opettamisella kotona? Onko siinä mitään suurta eroa?

Presidentti Packer: Koti on intiimimpi ja parempi ja helpompi ja vähemmän muodollinen paikka, ja vanhemmat opettavat esimerkin avulla. Vanhemmat opettavat myös sellaisia asioita, jotka ovat lapsille tavallaan tuskastuttavia,

Meidän on elettävä kelvollisesti ja meidän on pyydetävä apua. Jos olette vanhempia, voitte pyytää apua. Ja sitten meidän on pidettävä käskyt ja rukoiltava jatkuvasti, lakkaamatta kykyä ja innoitusta tietää, mitä tekisimme ja milloin tekisimme sen.

kun nämä kysyvät ”miksi”, eivätkä vanhemmat voi sanoa muuta kuin ”siksi”, koska he eivät tiedä miksi, he vain tietävät, ettei niin saa tehdä, ja he opettavat heille kuuliaisuutta, niin että he tietävät ja ymmärtävät. Ja kotona vanhemman ja lapsen välillä on voimallinen rakkauden side, joka saa jatkamaan, kunnes asia on tullut opetetuksi.

Hengen mukaan opettaminen

Vanhin Perry: Presidentti, kuinka opettaja voi luokassa välittää Hengen oppilaisiin sillä tavoin, että siitä tulee heille merkityksellinen kokemus?

Presidentti Packer: Ensiksi, heidän on tiedettävä, että rakastat heitä, että haluat opettaa heitä. Sitten sinun on kommunikoitava heidän tasolla. Emme voi leijua heidän yläpuolellaan – edes evankeliumissa – sellaisissa aiheissa, joilla ei ole mitään merkitystä heille. Herra ei tehnyt niin. Herra kulki heidän kanssaan ja puhui heidän kanssaan arkipäivän asioista, ja Hänen opetuksensa olivat aina sillä tasolla.

Jos sinulla on jotakin opetettavaa,

he haluavat todella oppia. Jopa teini-ikäiset – eritoten teini-ikäiset – haluavat oppia. He janoavat sitä.

Monet opettajat ajattelevat, että heidän on valmistettava joka lause. Kyllä ja ei. Valmistautumiseen kuuluu, että esitys jätetään riittävän väljäksi, jotta se saa oppilaat mukaan ja saa heidät esittämään kysymyksiä ja osallistumaan. Täytyy jättää hieman tilaa innoitukselle.

Pyhä Henki on meille muistin virkistäjä. Jos meillä on haaste opettaa jotakin ja me mietimme sitä, keitä me olemme ja mitä teemme, aina meillä on jokin oma pieni kokemus tai jokin paikka, jossa olemme olleet, tai jotakin, mitä olemme nähneet, jonka voimme sisällyttää oppiaiheeseen. Ja pyhät kirjoitukset ovat sitä kaikkea. Ne eivät ole vain kirjoja, joita lukee yhä uudelleen saadakseen selville kirkon määräykset ja säännöt.

Melkoinen osa opetuksesta kirkossa on jokseenkin jäykkää, se on luentoa. Luokassa luennot eivät juurikaan herätä vastakaikua. Teemme näin sakramenttikokouksessa ja konferensseissa, mutta opettaminen voi olla kaksisuuntaista, niin että voi esittää

kysymyksiä. Luokassa voi helposti herätellä kysymyksiä.

Oletetaan, että opetat oppiaihetta profeetta Joseph Smithin marttyyrikuolemasta. Olet kirkon historian opettaja ja olet tutkinut kaiken aineiston ja tiedät, että profeetta ammuttiin 27. kesäkuuta 1844 kello 17.00 Carthagen vankilassa. Jos kysyt oppilailta, mihin aikaan päivästä ja missä ja niin edelleen profeetta ammuttiin, kukaan heistä ei tiedä. Et tiennyt itseään, ennen kuin luit oppikirjasta. Mutta voit sanoa: ”Mikä johti profeetan sellaiseen tilanteeseen? Mitä luulette, mistä syystä hänet surmattiin marttyyrinä?” Sillä hetkellä kun kysyt: ”Mitä luulette”, heillä on jotakin sanottavaa. He voivat ottaa osaa; jopa kaikkein ujoimmilla oppilailta on jotakin sanottavaa. On siis olemassa tapa käsitellä kysymyksiä ja seurata ja ohjailla luokkaa. Vastaa kysymyksiin. Esitä vapaasti kysymyksiä luokassa.

Et voi antaa sellaista, mitä itselläsi ei ole, sen enempää kuin voit palata paikkaan, jossa et ole aiemmin ollut. Sinulla täytyy siis olla Henki mukana. ■